Mentre dormies



Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Gossos

-

8

Lletra original

Desde la finestra puc veure el marI la roba estesa que amaga la ciutat.Nit de Lluna nova i no puc dormir.Tranquil·la, somies a l'altra habitació.La meva maleta oberta en un racó...Vet aquí un gos i un gat i el conte s'ha acabat.El meu mar... qui l'enyorarà.Parla amb mi i tu callaràs.Somrient et regires.T'he cridat però dormies.Hauré d'inventar un final especial,Un a reveure o fins aviat.Mentrestant et gires i abraces el coixí.Conto cent estrelles i no arriba el matí.Els records m'espien i arrenquen a volar.I el meu pobre cor es llença balcó avall.El meu mar... qui l'enyorarà.Parla amb mi i tu callaràs.Somrient et regires.T'he cridat però dormies.Balles als teus somnisDins postals que et vaig enviar.Parles però no et sentoI quan dorms ... jo ho intento.Ja no més marsJa no més estrelles.Ballaràs quan m'adormi.Corro i ja t'abraço als teus somnis.Ja no més marsJa no més estrelles.

Lletra traduïda

... TSKV!, Tú sí que vals!

Ens trobem davant d'una cançó que descriu com una persona, en la quietud de la nit, sent nostàlgia, ja en el present, per una relació que acabarà promptament.Aquesta nostàlgia en el present només es pot sentir en un moment de lucidesa, de calma i tranquilitat, de silenci. Només algú amb una mica de sensibilitat afinada pot ser capaç de llegir el present entre línies. Així mateix era Jesús, que també s'amparava en la calma de la nit per a pregar i veure les coses des d'una altra perspectiva (Mc 1, 35), que sabia captar el sentiment de la gent (Lc 13, 11-12) i donar gràcies pel que veia (Mt 11, 25). D'aquest sisè sentit, el de llegir entre línies el present, entre els místics i gent de vida espiritual se n'ha dit "examen del dia". Sant Francesc Xavier, prototip del missioner modern, deia als seus companys de la Índia que, si no tenien temps per a pregar almenys no deixèssin mai de fer l'exàmen, de tastar el sentit del dia a dia perquè "vivir sin gustar de Dios no es vida sinó muerte contínua".Tornem a la cançó. El sentiment de nostàlgia en el present per quelcom que s'acaba és un criteri que l'experiència viscuda ha valgut la pena, que ens sap greu que s'acabi i intentem gaudir-la fins al final. Un exemple d'això són les dedicatòries que es fan els nois i noies a l'autocar en el cançoner de les colònies quan tornen cap a casa.Tinc algún record de moments nostàlgics com aquest? o potser tot el record que tinc d'un estiu és "la canción del verano"?